

KARINTHIË

Ook in 2011 willen we weer een mooie reis met de motor maken. Omdat we goede ervaringen hebben met de reizen van Vrij-Uit/MRO-Reizen besluiten we om in december 2010 naar de reünie van Vrij Uit in Nieuwegein te gaan. Bij bestudering van de nieuwe brochure valt ons oog op een reis naar Karinthië. Deze streek kennen we nog niet, dus besluiten we om deze reis direct te boeken.

In Nieuwegein ontmoeten we verschillende mensen die we op eerdere groepsreizen hebben ontmoet. Ook de reisleiders Peter Cornelisz (Franse Alpentour) en Eric Jacobi (Dolomieten-tour) spreken we nog even. Het is een gezellige middag hier in Nieuwegein.

Na een zomervakantie met de caravan in Duitsland en Zwitserland is het eindelijk zo ver. Op zaterdag 10 september rinkelt de wekker om 06.00 uur. Slaperig staan we op. De motor hebben we gelukkig de avond ervoor al grotendeels bepakt, alleen de benodigdheden voor de komende avond en nacht moeten nog op de motor gepakt worden. Na een goed ontbijt rijden we om 07.00 uur weg uit Heino, want we moeten vandaag meer dan 800 km rijden.

Het is gelukkig mooi weer en de reis verloopt voorspoedig. Het eerste deel van de route gaat over de snelweg. Na Oberhausen volgen we de borden van Keulen. Bij afslag 32 verlaten we de Autobahn en gaan via de provinciale weg naar Uckerath. Hier is tevens onze eerste tank- en koffiestop. Bij Konditorei “Gilgen’s Torten Küche” bestellen we onze koffie met een heerlijke Schwarzwalter Kirschtorte. Zo, nu kunnen we er even weer tegen.

We vervolgen onze weg via plaatsen als Bad Marienberg, Büdingen en Linsengericht. Een deel van deze route hebben we ook gereden met de Dolomieten- en Toscanetour. De temperatuur is inmiddels opgelopen tot 31°. Omdat we niet weten welke weersomstandigheden we de komende week zullen hebben, hebben we de wintervoering in onze jassen laten zitten. En dat hebben we geweten! Wat hebben we het warm, maar ruimte om de wintervoering op te bergen hebben we niet. We moeten verder. Bij een Burger King drinken we nog een kop koffie. De laatste 200 km gaat weer over de Autobahn. Het voordeel hiervan is dat het wel lekker opschiet. Met een gangetje van 150 km/pu komen we om 18.00 uur aan bij ons hotel in Deggendorf.

Bij aanmelding wordt ons medegedeeld dat we de motor in de garage kunnen stallen. Staat ie meteen mooi achter slot en grendel. In de garage zien we dat we niet de eersten zijn. Er staan al een aantal motoren geparkeerd. Na het inchecken gaan we ons eerst heerlijk opfrissen, want dat is wel nodig na zo’n warme dag. Tegen 19.00 uur gaan we naar de lobby van het hotel in de hoop dat de anderen hier ook zijn. Maar het blijkt dat zij reeds 10 minuten eerder het dorp zijn ingegaan. Dan maar met z’n tweetjes. We wandelen naar het centrum van Deggendorf en we moeten zeggen: het is een heel mooi centrum. Op het centraal gelegen markplein zijn verscheidene gezellige terrasjes. Als we langs één van deze terrasjes lopen zien we een paar bekende gezichten. Het zijn mannen die we ook met de Dolomieten-tour in 2008 hebben ontmoet, namelijk Lex c.s. Zij verblijven in een hotel in het centrum van

Deggendorf. Op hun advies gaan we hier een hapje eten. Het terras waar we kunnen eten ligt achter het hotel en is erg sfeervol, dus ook erg druk. Ik bestel een heerlijk biertje en Truus een frisdrank. Het eten smaakt ons bijzonder goed.

Na het eten lopen we nog even over het marktplein om een ijsje bij de 'Italiaan' te halen. En ik moet zeggen dat het ijs ons heerlijk smaakt.

Voldaan keren we weer bij ons hotel terug. Hier ontmoeten we nog een bekende en wel Theo. Theo hebben we ontmoet bij onze Franse Alpentour in 2009. Hij is samen met een vriend. Zij zijn later aangekomen en gaan de stad in om iets te eten. We wijzen ze de weg naar het centrum. Tegen 22.00 uur zoeken we ons bed op. Het is een vermoeiende, maar mooie dag geweest en morgen moeten we weer op tijd op.

Zondag 11 september

We staan vandaag vroeg op, want we hebben bijna 400 km te overbruggen. Eerst gaan we de motor bepakken om vervolgens te gaan ontbijten. Jack is ook al in de ontbijtzaal, waarna ook de andere deelnemers binnen druppelen. We maken kennis met de groep. Onze groepsleider voor de komende week stelt zich ook voor. Hij heet Dirk Bouman en reist samen met zijn vrouw Annet.

Na het ontbijt vertrekken we tegen 09.00 uur. Het eerste deel van de route rijden we langs de Donau. De rivier meandert door het prachtige landschap. Soms zie je de Donau maar af en toe, maar de industrie verraaft een rivier in de buurt. Na zo'n 80 kilometer worden we ingehaald door een ander echtpaar. Ik kijk of het tempo bij me past en besluit om bij hen aan te sluiten. Met een ander stel samen rijden is wel net zo prettig. Bij Vilshofen steken we de rivier over en rijden er nog een stukje langs. Als we ook de Inn overgestoken zijn, zijn we echt in Oostenrijk. Het is allemaal nog

niet spectaculair, maar wel mooie dorpen en rustige wegen, waar het heerlijk motorrijden is.

We hadden in het hotel afgesproken, dat we na ca. 100 km zouden uitkijken naar een koffiestop. En inderdaad, na 100 km zien we bij een restaurant een aantal Nederlandse motoren staan. Ook wij stoppen hier voor een 'opfrisser'. De temperatuur loopt inmiddels ook al weer lekker op. Tegen 11.00 uur is het al 25 graden. Hier stellen we ons ook voor aan het andere echtpaar waarmee we samen rijden. Hij heet Joop en zij Corry. Na de koffie gaan we weer verder.

We zijn inmiddels in Salzkammergut aangekomen. Dit gebied ten oosten van Salzburg is bekend om zijn mooie meren. Wij rijden langs de Attersee. We hebben regelmatig een mooi uitzicht over het water. Misschien is het hier in de zomer wel wat druk, maar rustig rijdend ben je er zo langs.

Vervolgens krijgen we een lekker en snel stuk sturen over de 145. Zo wordt er wat tijd gewonnen, die we later op de dag weer hard nodig hebben. Bij Steinbach beginnen we aan de (bij ons in ieder geval) onbekende **Sölkpass**. Aan de borden te zien rijden hier zomers veel motorrijders. De pasweg werd al door de Romeinen gebruikt en staat nu bekend als de Erzherzog Johann Strasse. De pas gaat tot 1790 m en loopt door een prachtig natuurpark. Uiteraard ook mooi om te rijden. Het is al weer 13.00 uur dus tijd om uit te zien naar een lunchstop. Op de aanloop naar de Sölkpass komen we bij een gezellig wegrestantje. We parkeren de motoren en gaan buiten op de

banken zitten. Alleen de aanwezigheid van wespen wordt door ons niet zo op prijs gesteld. Na een heerlijke lunch vervolgen we onze weg. We komen langs plaatsen zoals Waldzell, Bad Ischl en Stein a.d. Enns. We rijden door Murau en beginnen aan de laatste 100 km van de route. Bij een parkeerplaats zien we een aantal deelnemers staan. Wij stoppen hier ook om onze benen te strekken. Ook de warmte slaat weer toe. Wij hebben nog steeds onze wintervoering in de jassen zitten en dat bij +30 graden. Gelukkig staat er ook een fontein met heerlijk koud water. Hier kunnen we ons een beetje opfris-

sen.

Het laatste stukje van de route gaat af en toe over zeer kleine wegen, maar daardoor snijden we ook een behoorlijk stuk af. Het alternatief was via grotere wegen en door een van de omringende steden. Gewoon rustig doorrijdend genieten we van de omgeving en de mooie natuur. We naderen nu de Wörthersee. In Velden volgen we de borden St. Egyden. Als we het dorp inrijden zien we al snel Hotel Lorenzhof. Het ligt aan de doorgaande weg. De motoren parkeren we voor het hotel. Als wij aankomen, zijn we niet de eersten. Na het inchecken gaan we snel naar onze kamer om ons op te frissen, want wat hebben we het warm gehad. En de wintervoering gaat als eerste uit de jassen, zodat we de komende dagen hier geen last meer van hebben. De weersvooruitzichten blijven nog steeds goed.

Na het douchen gaan we naar beneden en voegen ons bij de andere deelnemers op het terras onder het genot van een heerlijk koud biertje voor mij en een frisdrank voor Truus.

Tegen 19.30 uur gaan we naar binnen voor het diner. Het eten smaakt ons prima. Na het eten kunnen we nog heerlijk buiten op het terras nagenieten van een heerlijke dag motorrijden. Tegen 23.00 uur besluiten de meesten van ons om te gaan slapen. Morgen wacht ons weer een fantastische dag. Dan gaan we Slovenië in.

Maandag 12 september

De wekker loopt om 07.15 uur af. Tijd om op te staan, want om 08.00 uur hebben we ons ontbijt. Omdat we voor vandaag geen extreem lange tocht hebben, vertrekken we om 09.15 uur. Samen met Joop en Corry rijden we eerst een stukje door het Rosental om daarna de rivier de Drau over te steken. Na zo'n 25 kilometer volgen we de borden naar de **Loiblpas**. De pas is niet moeilijk te berijden, maar wel aardig steil en mooi. In de beklimming komen we al snel achter een bus te zitten. Deze maakt gelukkig ruimte voor ons, zodat we weer ons eigen tempo kunnen rijden. Maar dat duurt niet lang, want de volgende bus kondigt zich al weer aan.

Doch de bestuurder van deze bus is niet zo galant om ruimte voor ons te maken. Omdat we geen gelegenheid krijgen om in te halen, rest ons niets anders om er maar achter te blijven. In de afdaling komen we langs Herberg Deutscher Peter die al sinds 1500 in handen van dezelfde familie is. Voor ons is het nog te vroeg voor de koffie. Inmiddels zijn we ook de grens met Slovenië gepasseerd. Na wat kleinere wegen in Slovenië komen we bij Bled, een van de bekendste plaatsen van dit jonge land. Velen hebben er hun vakantie al doorge-

bracht.

Bled heeft een prachtig meer waar regelmatig internationale roeiwedstrijden worden gehouden. In het midden van het meer ligt een eilandje met een kasteel. Je kunt er ook roeiboortjes huren en er is veel ander vertier. Ook ligt hier een vrij grote camping met een restaurant. We stoppen hier voor een kop koffie. Ook Dirk met zijn groep besluit hier een koffiestop te houden. Uiteindelijk zitten we hier met een redelijke groep te genieten van de koffie en het prachtige landschap. Na de koffie rijden we om het meer heen. We krijgen een goede indruk van de directe omgeving.

Via mooie wegen komen we in Kropa. Hier stoppen we even bij een geldautomaat, want Joop komt anders zonder 'money' te zitten. In Kropa bewonderen we ook de vele ijzersmeden hekken. Kropa is namelijk een oud stadje waar vroeger veel ijzersmeden woonden. Over mooie en smalle wegen gaan we weer terug om er een mooi rondje van te maken. Kranj is een van de oudste steden, maar wij rijden er net langs. Door de binnenlanden gaan we terug naar het noorden en de mooie Seebergsattel. Hier is niet veel spectaculairs te zien, maar het is hier wel heerlijk motorrijden. Of de weg speciaal voor ons is aangelegd!

We passeren Bad Eisenkappel. Hier zijn de Obir Tropfsteinhöhle, die erg mooi schijnen te zijn. Een bus brengt je er heen en samen met de rondleiding ben je dan 3 uur later weer terug. Maar dat doen we maar niet. Daar hebben we helaas geen tijd voor.

Inmiddels is het lunchtijd geworden en we kijken uit naar een eetgelegenheden. Ook Dirk c.s. zoekt een restaurant. Gelukkig is hij hier redelijk bekend en het duurt dan ook niet lang of we

vinden een mooie plek voor de lunch. Intussen is het ook zachtjes beginnen te regenen. Als we naar de lunchkaart vragen blijkt echter dat ze die hier niet hebben. Op onze vraag wat er dan wel in voorraad is, zegt de waardin dat ze nog wel wat vlees, kaas en worst in huis heeft. Ze biedt aan om 2 mooie vleeschalen klaar te zetten voor ons. Dit aanbod kunnen we natuurlijk niet laten lopen. Na een kwartiertje komt ze met 2 prachtig opgemaakte schalen aanlopen. En wat smaakt het lekker! Hier kan een 'normale' lunch niet tegen op. Het smaakt voortreffelijk. We kunnen alles niet eens op, zoveel

ligt er op de schalen. In de tussentijd is Lex met 3 andere rijders ook gearriveerd. Ze zagen onze motoren staan en dachten dus dat je hier kon lunchen. Voor hen was helaas het vlees en de worst op. Daarom besluiten zij om vis te nemen. En ook dat ziet er overheerlijk uit. Ook de kosten van al het eten valt ons reusachtig mee. Slechts €9,00 per persoon, inclusief drinken.

Het is opgehouden met regenen en we besluiten om weer te vertrekken. We rijden nu naar de Trögerner Klamm, een 3,5 km lange kloof die bij botanici zeer geliefd is omdat er een zeer gevarieerde plantengroei voor komt. De bedoeling is dat je er heen loopt, maar met de motor kunnen we er gewoon doorheen rijden. Dat is ook toegestaan. We rijden langzaam om van de omgeving te genieten en de wandelaars niet te storen.

We hebben al weer 200 km gereden. Na de bezichtiging van de kloof rijden we via een hele mooie stuurweg naar de Schaidasattel. Vervolgens komen we bij het stadje Ferlach. Het stadje is oorspronkelijk door Nederlandse wapensmeden gesticht en er schijnen nog veel Nederlandse namen voor te komen. Nu worden er vooral geweren gemaakt voor de jacht. Er is ook een Büchsen Museum, waar je het een en ander kunt bewonderen. Door het Rosental, waar we vanmorgen ook mee begonnen zijn, rijden we terug richting ons hotel. In de verte zien we donkere wolken naderen en zien dat het daar behoorlijk regent. Helaas krijgen wij nog een staartje mee van deze bui.

Als we weer bij het hotel aankomen horen we dat verscheidene hebben moeten schuilen voor deze bui. Het ging behoorlijk te keer. Zoals inmiddels gebruikelijk is geworden, gaan we eerst iets drinken op het terras om ons daarna op te frissen. Tegen 19.30 uur hebben we ons diner. Evenals de vorige dagen smaakt het eten ons weer uitstekend. Na het eten gaan we met z'n allen weer iets drinken op het terras. Naarmate het alcohol gebruik toeneemt, neemt ook de luidruchtigheid toe. Maar het blijft altijd gezellig. Tegen 23.00 uur zoeken we onze kamer op om na een mooie dag verder te kunnen dromen.

Dinsdag 13 september

Na een stevig ontbijt vertrekken we om 09.00 uur. Vandaag staat een route door Steiermark en naar de Weinebene op het programma.

We beginnen met lekkere vlotte wegen om de stad Klagenfurt heen. De eerste berg van vandaag is de **Klippitztörl**; een berg van 1642 m hoog. Niet veel als je het met de Alpen vergelijkt, maar de dalen liggen hier ook een stukje lager, waardoor we toch wel echt aan het bergrijden zijn. Dit is een van de nieuwere skigebieden van Oostenrijk. De aanloop naar de top gaat via een zééééer slechte weg. Onderweg worden we ingehaald door Dirk en Annet. Ik probeer Dirk te volgen, maar ik vind de weg te slecht om hard te rijden. Joop volgt Dirk wel. Boven op de top staan ze op ons

te wachten. Net achter de top ligt een leuk restaurant voor de eerste koffiestop. Ook de anderen stoppen hier.

Nadat we in het grote dal zijn teruggekeerd gaan we via een klein en steil weggetje weer onhoog. We komen door het aardige Erholungsgebiet met het dorpje Theissenegg. De rust die je daar vindt zal zeker ontspannend werken. Ook op motorrijders.

De **Weinebene** is ook een nieuw skigebied op 1750 m hoogte, aanvankelijk alleen vanuit Deutschlandsberg te bereiken. Tegenwoordig is ook aan de westzijde een fraaie weg aangelegd, volgens ons speciaal voor motorrijders. Om ons niet al te veel in verleiding te brengen slaan we af naar Schwanberg. Even wat kleiner werk en door het bos heen gaan we naar beneden. In de afdaling komt Bert zonder benzine te staan. Gelukkig gaan we naar beneden en kan hij de motor rustig laten 'rollen'. Dirk is inmiddels vooruit gereden om uit te kijken naar een benzinepomp. In Schwanberg vindt hij er een, maar ze hebben daar geen jerrycan om benzine mee te kunnen nemen. In een vuilnisbak vindt hij gelukkig nog een plasticfles waar hij een liter benzine in kwijt kan. Als hij weer terug rijdt, komt Bert er ook al aan 'rollen'. Al 'steppend' gaat hij naar de pomp om de tank weer vol te gooien. Omdat het alweer lunchtijd is geworden, besluiten we om in het centrum van Schwanberg iets te nuttigen.

Na de lunch gaan we verder richting Wies, om na St. Oswald op wegnummer 69 uit te komen. Ze noemen deze weg ook wel de Radfeldpass of Sobothstrasse. We hebben dat niet goed kunnen uitvinden waarom de weg deze benaming heeft, maar we weten wel zeker, dat het een onvervalst mooi stuk sturen is. We moeten de snelheid goed in de gaten houden, want er zit-

ten pittige “doordraaiers” tussen. Eigenlijk zou zo’n weg meerdere keren in onze tour moeten zitten, zo mooi is hij.

In St. Kanzian tanken we en houden we nog een koffiestop. Even later zien we Dirk, Annet, Toos, Ab en Bert aankomen rijden. Zij zien ons hier zitten en besluiten om ook nog iets te drinken.

Na Lavamund rijden we parallel aan de rivier de Drau en de Sloveense grens. Halverwege komen we langs het zeer moderne Museum Liaunig. Het is pas in 2010 geopend en bevat de verzameling moderne kunst van Dr. Herbert Liaunig. Rondleidingen duren 1,5 uur. Vanaf Bleiburg steken we recht over naar St. Egyden. Tegen 17.45 uur zijn we weer bij het hotel, waar het ritueel van de vorige dagen zich herhaalt. Eerst iets drinken op het terras om ons vervolgens op te frissen voor het diner. Het is de hele dag +30 graden geweest.

Na het diner gaan we weer met z’n allen op het terras een heerlijk koel pilsje drinken. Of iets anders. Ook vanavond zoeken we tegen 23.00 uur weer onze kamer op. Morgen wacht ons een rit van bijna 300 km, dus een goede nachtrust is wel noodzakelijk (ja, ja, we worden ook een dagje ouder!).

Woensdag 14 september

Zoals inmiddels gebruikelijk is geworden staan we weer om 07.15 uur waarna om 08.00 uur het ontbijt volgt. Tegen 09.00 uur zitten we op de motor voor hopelijk weer een mooie dag. De vooruitzichten zijn in ieder geval goed. Vandaag hebben we een tocht door 3 landen. We rijden wat kleine weggetjes om niet steeds langs de Faaker See te komen waar het altijd druk is. De grote stad Villach kunnen we buitenom passeren. De mooie weg langs Heiligengeist en Bad Bleiberg biedt veel stuurplezier. Vervolgens rijden we langs de Sloveense grens naar de uiterste buitenkant van Hermagor.

De aanloop naar de **Nassfeldpass** loopt via een mooie rustige weg. De weg richting de top van de pas is erg slecht en biedt weinig mogelijkheden om in te halen. Voor ons rijdt een trike die het tempo er goed in heeft. We proberen hem in te halen maar dat lukt niet, mede omdat hij ook erg hard rijdt. Uiteindelijk laat hij ons passeren. Aangekomen op de top van de pas zien we een restaurant waar reeds een aantal van onze groep de motor heeft ‘gestald’ voor een koffiestop. Ook wij stoppen hier voor een heerlijke kop koffie.

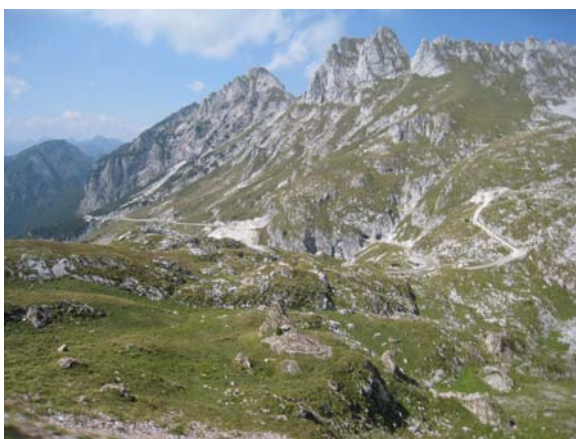
Als Theo en Alex ook gearriveerd zijn, vertellen zij ons dat ze een bekeuring hebben gehad. Ze hadden namelijk een ‘Stopbord’ genegeerd, waarna zij door de politie werden aangehouden. Alex protesteerde nogal heftig tegen de agenten, want volgens hem kregen alleen buitenlanders een bekeuring en mocht de plaatselijke bevolking gewoon doorrijden, terwijl zij ook niet hadden gestopt bij het bord. Theo moest hem tot de orde roepen, anders zou de boete nog hoger uitvallen. Nu viel het relatief gezien nog wel mee; €30,00 per persoon.

Na deze boeiende vertelling door Theo en Alex vertrekken we weer. Doch de weg is afgesloten wegens wegwerkzaamheden. Na informatie blijkt dat we om 12.00 uur er weer langs kunnen. Gelukkig voor ons is dat over een paar minuten. In de afdaling passeren we de grens met Italië. De weg is mooi en smal. Na Pontebba krijgen we een stukje hoofdweg. Al gauw krijgen we de afslag naar de **Sella Nevea**, een Italiaans skigebied(je). De Italiaanse skiploeg blijkt hier regelmatig te trainen. Over de **Passo Predil** komen we in Slovenië.

Niet lang daarna gaan we naar de **Mangart**. De **Mangart** is een berg waar een tolweggetje naar toe loopt. De weg begint nog redelijk breed, maar langzaam wordt deze steeds smaller en steiler. Stijgingspercentages van meer dan 20% zijn geen uitzondering. Als we een tunneltje naderen moeten we even stoppen. In de onverlichte tunnel loopt een groot aantal geiten. Voorzichtig manoeuvrerend rijden we langs de geiten. De tol voor deze weg bedraagt € 5,00, maar is dat zeker waard. Gelukkig is het vandaag mooi helder weer met temperaturen tot 33 graden. De vergezichten zijn prachtig. We stijgen steeds meer en de weg wordt steeds smaller. We kijken in zeer diepe dalen. Waarschijnlijk is dit de mooiste rit van de tour. De weg eindigt in een lus (éénrichtingsverkeer), dus we komen vanzelf weer terug op deze weg. Aange-

komen op de top van de berg hebben we naar alle windrichtingen toe een prachtig uitzicht. Als we het laatste stukje te voet afleggen, zien we in de diepte onder ons een paar meren liggen. Deze lijken erg klein, zo hoog in de bergen. Na het zien van al dit moois rijden we weer rustig naar beneden. De tunnel die op de heenweg nog werd 'bezet' door de geiten is nu redelijk verlaten.

In het eerste dorpje die we tegenkomen stoppen we voor de lunch. Ook de meeste anderen stoppen hier.

De terugweg gaat via het Trenta-dal. Dit dal staat bekend als één der mooiste rivierdalen van Slovenië. En daar zijn wij het helemaal mee eens. De rivier de Soca heeft vrijwel altijd prachtig blauw-groen water. Onderweg zien we een aantal van onze groep in de rivier pootje baden. Het is ook een paradijs voor kanovaarders. En voor de motorrijders is er ook niets mis mee.

We vervolgen de weg via de **Vrsic-pas**. Deze pas heeft 50 haarspeldbochten. Het is hier mooi rijden. Halverwege de pas rijdt er weer een trike voor ons en ja hoor, het is dezelfde van vanmorgen. Nu passeren we hem vrij snel. In de afdaling hebben we een mooi uitzicht op de hoogste berg van Slovenië, de **Triglav** (drie toppen). Ook rijden we in de afdaling over oude steentjes uit de tijden dat de pas nog niet verhard was. Uitzakken dus in de bochten!

In Kranjka Gora stoppen we nog een keer om iets te drinken. Als we even later deze plaats weer uitrijden, zien we nog een benzinepomp waar we nog snel de tank volgooien. We zijn tenslotte nog in Slovenië waar de benzine redelijk goedkoop is (€ 1,28 per liter). Over de **Wurzenpas** komen we weer terug in Oostenrijk, waarna het nog maar een klein stukje is naar ons hotel. Tegen 18.00 uur komen we hier aan en we volgen hetzelfde ritueel als de vorige dagen. Eerst wat drinken en daarna opfrissen.

Als we om 19.30 uur weer beneden zijn begint het iets te regenen. En de regen houdt voorlopig nog niet op. Na het diner besluiten we gezamenlijk om de tocht van morgen te verplaatsen naar vrijdag. Want de rit die op donderdag staat gepland moet met mooi weer worden gereden, omdat we dan weer de bergen in gaan. En de weersvooruitzichten voor morgen zijn niet super mooi. De tocht die we nu morgen gaan rijden, gaat langs de Karinthische meren.

Donderdag 15 september

Als we 's morgens de gordijnen van onze slaapkamer openen, ziet het buiten er mistroostig uit; het is mistig en het motregent. Gelukkig hebben we vandaag een korte rit van slechts 175 km.

Na het ontbijt blijven de meesten nog een beetje rondhangen in het hotel in de hoop dat het weer nog zal verbeteren. Tegen 09.45 uur besluiten we om toch maar te gaan rijden. De temperatuur is 16° C. We beginnen de rit met wat kleine weggetjes in de buurt van St. Egyden, zodat we in ieder geval de directe omgeving goed hebben verkend. Al snel komen we bij de Faaker See. Dit meer is vooral beroemd (of berucht) door het Harley Davidson treffen dat hier jaarlijks plaatsvindt. Zo'n 30.000 Harley fans vieren dan een paar dagen feest rond dit meer.

Na de nodige omzwervingen, waarbij we nog een stukje onverhard tegen komen (of is het gewoon erg slecht asfalt?) komen we aan de Ossiachersee. Bij Villach ligt de oude Burcht Landskron. Daar worden rondleidingen gegeven en er zijn roofvogelshows. Bij de afslag naar de burcht zien we Gerard staan. Hij blijft beneden wachten, want hij vindt de weg omhoog te steil en te bochtig. We kunnen de motoren gelukkig dicht bij de toegang tot de burcht parkeren. Als we bij het terras aankomen zien we dat er al een aantal mensen van

onze groep hier zit. Ook wij besluiten om hier een kop koffie met een heerlijke apfelstrudel te nuttigen. Ook horen we dat Ab met z'n motor is 'omgevalen' op de parkeerplaats. Gelukkig heeft hij geen schade aan de motor, maar zijn ego heeft wel een deuk opgelopen.

Na de koffie bekijken we de burcht. Een aantal roofvogels vliegt vrij rond of zit op de 'om-muring'. Nadat we alles bekeken hebben gaan we weer verder. Bij het oversteken van een voorrangsweg zitten 2 auto's bijna op elkaar. De één geeft geen voorrang aan de ander. Joop kan ze nog net ontwijken!

Vanwege het slechte weer gaan we niet de Gerlitzer Gipfelstrasse op. Via deze weg rij je naar 1700 m hoogte, maar met de mist heb je vandaag toch geen mooi uitzicht. In Feldkirchen zien we Frank en Henk bij een eetcafé zitten, maar vanwege de apfelstrudel besluiten wij nog even door te rijden. We maken weer wat kleine omzwervingen voor we afdalen naar de Wörthersee. In Maria Wörth besluiten we om te gaan lunchen. Het is in tussen ook al weer 14.15 uur. Als we de bestelling hebben doorgegeven, ga ik nog even een kerkje bezichtigen. Corry, Truus en Joop blijven op het terras zitten.

Als ik terug kom is de bestelling inmiddels ook bezorgd. Na de lunch vervolgen we onze weg. We hadden afgesproken dat we in Velden een ijsje zouden eten. Als we in Velden aankomen, parkeren we de motoren en wandelen langs de boulevard naar een winkelstraat. Bij een gelateria bestellen we overheerlijk ijsje in de vorm van een sorbet of banane royal. De temperatuur is toch nog opgelopen tot 24° C en het zonnetje komt ook iets door. Tegen 17.00 uur zijn we terug in het hotel. En ja, hoor, eerst iets drinken en daarna douchen. Na het diner gaan we weer met z'n allen buiten zitten om de afgelopen dag door te nemen. Tegen 23.00 uur gaan de meesten toch weer naar hun kamer. Ook wij volgen dit voorbeeld.

Vrijdag 16 september

Als we 's morgens opstaan is het buiten nog licht bewolkt. Na het ontbijt vertrekken we om 09.00 uur.

We beginnen met lekker vlot stuurwerk om zo snel mogelijk langs Klagenfurt te komen. Onderweg zien we de Wörthersee nog liggen. Via kleine weggetjes rijden we door het Gurktal naar Deutsch Griffen, een klein dorp waar volgens de Stammgasten in ons hotel het beste spek van Oostenrijk te koop is. Maar we weten niet of onze smaak in deze dezelfde is als die van de Oostenrijkers. Voor ons begint hier de

klim naar **Hochrindl**, een skigebied dat bij ons vrij onbekend is. Het is hier mooi sturen en we hebben mooie vergezichten.

Aangekomen in Ebene Reichenau gaan we eerst naar de **Tuuracher Höhe**, een van de overgangen over de Tauern. Het is een stevige klim en een snelle afdaling. Bovenop de berg ligt een mooi meer en een aantal hotels en restaurants. Het is nog steeds bewolkt en mistig. We stoppen hier voor een koffiestop. Al gauw komen de anderen hier ook aan.

Als we weer wat zijn ‘opgewarmd’ gaan we weer verder. Na een verbindingsstuk door het dal komen we aan het hoogtepunt van deze dag: de **Nockalmstrasse**. Voordat we verder kunnen moeten we eerst tol betalen ad € 8,00 per motorfiets. De Nockalmstrasse is aangelegd in 1981 om het gebied van de **Nockberge** te ontsluiten. Vooral projectontwikkelaars hadden de plannen al klaarliggen voor prachtige skigebieden met bijbehorende skidorpen. Verontruste burgers organiseerden zich in actiegroepen en de plannen gingen niet door. Wat overbleef is een, met veel zorg voor het milieu aangelegde weg door prachtig natuurgebied. Een ware lust om te rijden en van de unieke natuur te genieten. Jammer dat je ook nog andere weggebruikers tegenkomt, want je kunt hier heerlijk sturen in mooie, lange en overzichtelijke bochten. Ik betrap me er dan ook regelmatig op dat het te hard gaat. Halverwege stoppen we bij een kleine hut om te kijken of we hier kunnen lunchen. De faciliteiten zijn hier erg beperkt, waarop we besluiten nog een klein eindje door te rijden. Bij restaurant “Glockenhütte” stoppen we voor de lunch. Patat met braadworst wordt het deze keer en het smaakt ons goed. Na de lunch lopen we iets omhoog naar de ‘Wens klok’. Hier kun je na het luiden van de klok een wens doen. We zitten hier op 2041 m hoogte en het uitzicht is wederom schitterend. Het zonnetje is inmiddels ook goed doorgeboken en de temperatuur is al weer ver boven de 20° C. Via een mooie afdaling komen we weer in Ebene Reichenau aan. Vervolgens toeren we nog een stukje door het prachtige Karinthië. We passeren de Feldsee en de Aftitser See. Hier stoppen we nog even om iets te drinken. Het terras biedt een mooi uitzicht op het meer.

Als we weer in Velden zijn, gooien we eerst nog even de benzinetank vol, zodat we de volgende dag met een volle tank aan de terugweg kunnen beginnen. Tegen 17.00 uur zijn we weer bij het hotel. En ja, je raadt het al, eerst een koele verfrissing op het terras. Als we terug zijn op onze kamer gaan we na het douchen eerst onze binnentassen van de zijkofters inpakken. Dat scheelt morgenochtend weer tijd. Ook de wintervoering wordt weer in de jassen geritst. Hopelijk is het de komende dagen niet zo warm als op de heenweg.

Na het diner gaan we voor de laatste keer nog met z'n allen iets drinken op het terras. We vinden allemaal dat het verstandig is geweest om de routes van donderdag en vrijdag te wisselen. Hoewel het eerste begin van de route nog redelijk koel was, brak tegen het eind van de ochtend toch de zon door en daarmee ook hogere temperaturen.

Moe maar voldaan gingen we om 23.00 uur naar onze kamer voor onze laatste nacht hier in Karinthië.

Zaterdag 17 september

Vandaag hebben we een rit van ca 400 km te rijden. Daarom staan we op tijd op en bepakken de motor voor we gaan ontbijten. Ook de anderen zijn vroeg opgestaan. Een aantal van ons zal rechtstreeks naar Nederland rijden, waaronder ook Joop en Corry. Na een hele week samen gereden te hebben, vinden we dat niet leuk. Maar het is niet anders.

Na het ontbijt vertrekken de eersten al. Ook Joop en Corry zwaaien we uit. Nadat bijna iedereen is vertrekken maken wij ons ook klaar om Karinthië te verlaten. Helaas!

Omdat we anders alleen moeten rijden, besluiten we om ons aan te sluiten bij Dirk, Annet, Ab en Toos. Tegen 09.00 uur rijden we weg. Na de rondweg bij Villach kunnen we lekker doorrijden. Ter afwisseling rijden we even langs een mooi meer, de Millstättersee. In Millstatt rijden we weer de bergen in en over soms wel erg kleine weggetjes omzeilen we de drukte van Spittal/Drau. Daarna duiken we op het dal met de snelweg bij Gmünd. Hier gooien we nog gauw even de tank vol. Het oude stadje Gmünd was vroeger een moeilijk te nemen vesting op weg naar het noorden. We rijden door het oude centrum met veel terrasjes. Op een van deze terrasjes zien we een aantal mannen zitten van onze groep. Wij rijden nog een eindje door. In de oorlog is Ferdinand Porsche naar Gmünd uitgeweken en heeft in een houten schuur verder gewerkt aan zijn ontwerpen. Ook de eerste Porsches zijn hier gebouwd. Je hoort en ziet er alles over in het Porsche Museum. Wij laten dit museum voor wat het is en verlaten Gmünd.

Meteen na Gmünd beginnen we aan de Katschbergstrasse, vroeger de schrik van menig automobilist, die hier kokend en rokend tot stilstand kwam. De weg is niet moeilijk te rijden, maar aan beide kanten flink steil met hellingen tussen 15 en 17%. Bovenop de Katschberg stoppen we voor een kop koffie. Het is al weer 25° C, dus de jassen kunnen gelukkig ook even uit.

Na de koffie gaan we richting de Tauernhöhe. Deze weg is minder spectaculair om te sturen, maar daarentegen heb je wel een prachtig uit-

zicht op de besneeuwde toppen van de Radstatter Tauern. Op de pashoogte is een compleet skidorp met alles erop en eraan.

Inmiddels zijn we in het Salzburgerland aangekomen. Ook hier hebben ze bergen en meren. Om een beetje de kortste weg aan te houden gaan we weer dwars door de binnenlanden met af en toe kleine wegen, die haast over de boerenerven lopen. We zijn hier in de streek rond Mattighofen, en je kunt hier vast en zeker wel een KTM zien rondcrossen.

Onderweg stoppen we bij een leuk restaurant om te lunchen. Het eten is hier uitstekend. Na een oponthoud van 5 kwartier gaan we weer verder.

Bij Braunau gaan we de grens over. Braunau is bekend omdat Adolf Hitler er geboren is. Wij rijden er omheen. Eenmaal in Duitsland gaat de route vrijwel rechtstreeks naar Deggendorf. Als we de parkeergarage inrijden, zien we dat er al een aantal motoren staat. Na het inchecken zoeken we onze kamer op. Maar eerst spreken we een tijd af waarop we elkaar zullen treffen om gezamenlijk in de stad een hapje te eten. Anders moeten we, net zoals op de heenreis, weer alleen eten en daar hebben we geen zin in.

Na het douchen gaan we naar beneden. Enkelen van ons zijn hier al en tegen 19.00 uur lopen we met z'n allen naar het centrum van Deggendorf. Op het markplein vinden we een groot terras met plek voor ons allen. De temperatuur is nog steeds erg aangenaam. Dat je midden september 's avonds nog met korte mouwen buiten op het terras kunt zitten. En er brandt echt geen terrasverwarming! We laten ons het eten goed smaken. Iedereen is het er over eens dat we een fantastische week hebben gehad. Bovendien zijn er geen ongelukken gebeurd m.u.v. een aantal

kleine valpartijtjes van Gerard. Maar de schade viel gelukkig mee. Na het eten lopen we via de gelateria van een Italiaan weer richting hotel. Hier nemen we afscheid van elkaar, want de één zal de andere dag eerder vertrekken dan de ander.

Zondag 18 september

Omdat we vandaag een rit van meer dan 800 km voor de boeg hebben staan we vroeg op. Om 06.00 uur rinkelt de wekker. Voordat we gaan ontbijten bepakken we eerst de motor. Als we in de parkeergarage aankomen, zien we dat Gerard ook al druk bezig is zijn motor te bepakken.

Als we om 06.30 uur de ontbijtzaal binnenlopen is het nog stil. Kort na ons komen Gerard, Sjouke en Jack ook binnen. Na een goed ontbijt nemen we afscheid van elkaar. We gaan terug naar onze kamer om onze motorkleding aan te trekken. Dat de wintervoering in onze jassen zit is voor vandaag niet erg, want de weersvoorzichten zijn niet al te best.

Tegen 07.15 uur rijden we de parkeergarage uit. Gerard is ons reeds voor gegaan. Het is koud buiten, maar gelukkig nog wel droog. Op zondagochtend kun je lekker opschieten op de Duitse Autobahn. Ik kan vrij gemakkelijk een snelheid van 150 à 170 km per uur aanhouden. Na een goed half uur zien we Gerard ook in de verte rijden en halen hem kort daarop in. De reis verloopt tot nu toe voorspoedig en het is ook nog steeds droog. Na zo'n 2 uur rijden en 300 km verder rijden we in de buurt van Würzburg naar een Autohof. Nadat we de tank weer vol hebben, gaan we in het restaurant voor de inwendige mens zorgen. Het is erg druk. Heel veel Duitsers verorberen hier hun ontbijt. Het ruikt hier erg lekker naar pannenkoeken en gebakken eieren. Wij houden het 'slechts' bij een kop koffie met een taartje. Na de koffie gaan we weer verder. Ik heb op het navigatiesysteem aangegeven dat we de snelste route naar huis willen. Dit betekent dat we alleen maar snelweg rijden. Als we Frankfurt naderen komen we in een

file terecht. En het ziet er niet naar uit dat de file snel is 'opgelost'. Ik besluit om via de Sauerlandroute te rijden. Wel iets om maar we rijden dan wel weer. Maar ook hier is het al erg druk. Intussen is het ook niet droog meer. Het regent niet hard, maar de echte snelheid is er nu wel uit. Bij Siegen stoppen we om een broodje te eten. Ik volg de A45 niet helemaal. Via de A4 rijden we richting Keulen. Hier komen we in een hevige regenbui terecht. De snelheid gaat nu naar 60 km, want harder rijden is onverantwoord. Het water blijft op de weg staan. Gelukkig duurt de bui niet al te lang.

Bij Keulen komen we opnieuw in een file te staan, maar nu is het stilstaan en weer langzaam verder rijden. Al met al kost het ons ca. 30 minuten. Achter Keulen opnieuw een hevige regenbui. Ook deze duurt gelukkig niet al te lang. Het blijft miezerig weer, maar we kunnen wel lekker doorrijden. Na het passeren van de grens bij Arnhem, gaat de reis via Apeldoorn en Zwolle naar Heino waar we om 17.15 uur aankomen. De hele dag is het maximaal 12 à 13° C geweest. Niet erg warm dus. Omdat we na 850 km ook geen zin meer hebben om nog iets te eten klaar te maken, rijden we door naar de Chinees om wat te eten te halen. Tegen 18.00 uur zijn we klaar met eten en ruimen alles op.

Als we 's avonds moe maar voldaan in onze luie stoel zitten, kunnen we terug zien op een geweldige week, waarin we 3.732 km hebben gereden. Voorzichtig beginnen we al weer te dromen over onze volgende motorvakantie. Ja, waar zal die heen gaan?

Heino, september 2011

John en Truus Jansen